

HANGYA LAJOSNÉ

Biztató

Hullanak a falevelek,
Ködbe burkolóznak a hegyek.
Egy másodperc, míg egy levél a földre ér,
A küzdelmes, színpompás élet véget ér.
És mi van a vég után?
A kérdés lehet, hogy profán...
Tudom, levélből lesz az út pora,
S belőlünk finom féreglakoma.
Biztos, hogy testünk a földbe hull,
De a lélek kerekedik felül.
Talán hagyunk magunk után nyomot,
És a vén földgolyó tovább forog.

Hiányzik

Hiányzik a zsvivaj, a lárma,
Hiányzik a becsöngetés,
A poros linóleum illata,
Hiányzik az „Osztály, vigyázz!”.
A beírás a naplóba,
Hiányzik a kréta tüsszögtetős pora,
Hiányzik a sok figyelő szempár,
Sok okos kérdés, buta válasz,
Sok buta kérdés, okos válasz.
Egyszerre hiányzik a zaj és a csönd,
És azt, hogy együtt voltunk, köszönöm.
Sokat tanultam Tőletek! Bátorságot,
Vagányságot, huncutságot, fiatalságot!
Remélem, én is a hasznatokra lehettem:
Oktattam, korholtam, pöröltem, neveltem,
De legtöbbeteket emberré tettem,
Akiknek majd hiányzik az iskola,
És tanárotok cinkos mosolya.